

SČVP



Dne 30. ledna 1947 vyjel z Dubna první repatriční transport. K tomu, byt' neukolnětému, výhledu avdíme avníti listu jména krajanů, kteří odjeli s ním jako děti a vrátili se do vlasti jako naši (pra)dědečkové a (pra)babičky. Přespoň tímto způsobem se snažíme uchovat na ně památku.

# ZPRÁVODA.

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/94  
ročník 4

Věra Suchopárová

JAK JSME REEMIGROVALI

Mám-li vzpomínat na začátky života mého a mých rodičů zde v Československu, nemohu nevzpomenout toho, co se do paměti vždy nejhlouběji - věška a její konec.

Ráději tedy už jenom její konec. Konec věšky jsem zažila tam někde na rozhraní Slovenska a Moravy, když kolonou vojenských aut čs. armády v SSSR, které jsem byla příslušnicí, zaměřilo poprvé slovo "Kaptulace".

Co prociť voják na frontě, když poprvé uslyší slova "konec války", to není tak nesnadné pochopit, nesnadné je o tom hovíti. Byl konec nesmyslného zabíjení, konec boření hodnot, konec strádání lidí na frontách i v domovech, bylo konečně po všem!

A když jsme kolem 17.5.1945 pochodovali rozjásaně, burácející a šelky rozvířivou Prahou, tak jsem v té chvíli věřila, že už to byla válka poslední a že nikdo nikdy nedopustí, aby se něco takového opakovalo.

Když jsem byla v armádě demobilizována, měla jsem za úkol zajistit rodičům bydliště a existenční možnosti, než budou v rámci mezistátní dohody reemigrovat. Jelikož jsem byla na Volyni ve Stralově českým rodinou zemědělkou, bylo rozumné obsadit ve vytvořovaném pohraničí nějakou zemědělskou usedlost. Já však, pro nějaké úkony na osídlovací komisii při ministerstvu zemědělství, jsem se vydala hledat usedlost o několika místečkách později než ostatní, a to již výběr nebyl.

Pro mnoha pokusech najít něco přiměřeného v různých oblastech pohraničí, jsem dostala nabídku v Prackovičích nad Labem, v krásné malebné krajině. Na první pohled se mi to líbilo, tak jsem děkret přijala. Usedlost to byla skutečná, 10 ha polností, jako jsem měla na Volyni. Stáje v dobrém stavu - automatické napáječky, stejně tak veškeré stádo, dírné seno stády, ale dobře udržované. Dost hovězího dobytka, ale krmné téměř žádné. Tato usedlost totiž už měla jednoho správce, byl však nepoctivý a tedy správcovské závazky.

Protože jsem byla zatím na všechno sama, Národní výbor mi přidělil na výpomoc dva ještě neodsouzené Němce. Muž byl holičem, žena švadlenou.

Obhlédla jsem tedy svoje lány, ty ale byly v té době již pod sněhem. V domácnosti a u dobytka jsem to v zímě spolu s Němci jakž takž zvládala. S příchodem jara však nastaly velké starosti. Bylo třeba rychle rozhodnout, co kam zasít, zasézat, co dřív poňmít, jak-li všechno najistit. Já se o takové věci starat nikdy nemusela, a tak jsem teď sbírala rozumu kde se dalo. Rodiče měli přijet nejdříve za rok a půl a přede mnou stáli neodkladný úkol zachovat tuto usedlost životaschopnou do jejich příjezdu. Proti mě upřímně vůči stály nejen nepříznivé podmínky poválečné doby, ale má malá fyzická síla a často nevědomost.

Začali jsme s vyberpáním močůvky z přepínání již jímky a odvozem na pole. Pohonnou sílu na této usedlosti, jakož i v celé obci byli volí. Zapřahnutí voly do vozíků bylo velkým dílem holiče na pole, Haberzela, ale kočovávat on už neuměl. Společnými silami jsme tedy vyrazili s voly a pinou vozíkem na pole, které bylo odděleno od vsí státní silnicí Praha - Ústí nad Labem. Dokud se jelo po rovině, šlo to, ale většinou každé pole té obce se rozprostíraly po stránkách a když volí pocítili větší ztěž, zastavili se a neměli již vyhovět po dobrém ani pomocí biče. Rozzouřili se a zarážili své silné nohy jako kůly do země a už se nepohnuli. Mámě. Jeden poradil zapálit tři palicákům výšek slámy pod ohánky. Nepomohlo ani to, protože jsem je neměla uškválet za živa. Nezbývalo než vypustit močůvku na cizím poli. Jakmile volí pocítili, že vozíček je lehčí, bleskurychtice otočili a pádli domů. Nebylo možné je zachytit. S hrůzou jsem si uvědomovala, co se může stát, když se rozkřáchnou volí stěnou na stálovec s motorovým vozidlem. Letěla jsem za nimi o závod a strachy jen spěšně. Pan Haberzel začal bítě a s rukama nad hlavou lamentoval, že se stane něco strašného. Měli jsme štěstí. Nic se nestalo. Volí zastavili těsně před zavřenými vraty domova a čekali až jim otevřeme, aby si po té jarní rozvočce pěkně opodčinuli. Dlouho jsme se ještě trápiли, než se nám podařilo navyměti voly nějaké práci na poli. Po nějakém case jeden z volů onemocněl a veterinář prohlásil, že se mu asi dostal do žaludku hřebek a musí na porážku. S jedním volím by se toho na pole neudělalo, opatřila jsem si tedy koně. Takového pěkného luku s kulaťákem boji. Rátala jsem si bláňově - to je přece něco jiného, s kormíi trochu zacházet umím. Janče spáčený koně s volm se tam všeobecně říkalo Čertovo spřežení a, jak jsem brzy poznala, právem. Když jsme tato dvě tažná zvířata zapřáhli do vozů a zkoušeli vyjet ze dvora, kůň zabral, ale vůl ještě ne, pak zabral vůl, ale kůň už zase couval. Trvalo vždy dvacet minut, než se srovnali a vyjeli.

Na hlavní orbu jsem musela najmout traktor. Ale každé pole bylo naplň ovocným sadem a do stromořadí traktor nemohl. Bylo nutno doovázat pomocí žhvného potahů. Vyjeli jsme tedy jednou s čertovým spřežením doorat pole. Po ránu trochu mrzlo a bylo kluzko. Když vůl vstoupil na oranici a trochu uklouzl, zarazil se, pavně se rozestoupil a už se víc nepohnul. Kůň zabral, ale vůl brzdil, nešel doředu ani zpětily a naše osvedávní donucovací metody nebyly zase nic platné. Vypřáhla jsem tedy koně z pluhu od vola a zapřáhla jej před vola. Pak teprve společnou koiškou a naší silou jsme vola z pole odtáhli. Doovrávalo se až mráz povolí.

Nemohu říci, že - by v Národní výbor nepomáhali napřídati zajišťováním brigádníků. I některé místní občané pomohli, když mohli, občas přibíhali a bráně, ale potíž byla moc.

Když přišly žně, byl mi přidělen čtyři brigádníci. Byli to hodní mladíci - asi studenti, ale nicdo ze parti pomocníků zajišťovala ve stodole výmlat obilí a ty čtyři mládence jsem posíla na pole nasekat a přivést dobytku k mmení. Za nějakou chvíli přiběhl jeden z mládenců a volal: "šéřově, pojďte honem na pole, to spřežení se nám od vozů utrhlo a nemůžeme ho chytit!" Běžela jsem tedy od sporáku na pole a s hořkostí zatracovala chvíli, kdy jsem se rozhodla tomuto "dvokřemému ranči", jak se tomu tedy říkalo, šelovat. Čertovo spřežení jsme chytli, připřáhli a dovoz kmenů zajistili. Takových a podobných tragikomických příběhů jsem zažila ještě hodně, než jsem se dočkala příjezdu rodičů.

Bývaly však také i pěkné chvíle a to, když na jaře ty stráně, že bývaly většinou pčiněnou směry trápení, rozvěkyi jednou ovocnými stromy a v té bře a různé záplavě vořavých květů zabužaly roje včel, ptáčkove vyzpěvovali, sluníčko hřálo a zem taká voněla svou vřokou kofannou vůní.

V únoru 1947 rodiče konečně přišli. Když po více než týdních cestovních útrapách stanuli na půdě pracoviště obce, jež se měla stát jejich novou domovem, nevěděla jsem, jestli páčů radostí, nebo lítostí nad tím, jak jsou unavení a jak maminka pláče a že se jí tu moc nelíbí.

Do nákladního vagonu, určeného pro několik rodin, bylo nutno stovnat velmi mnoho nezbytných věcí. Nášyček, bedny s oblečením, bedny s nádobami a s potravínami, šicí stroji, seno a ostatní krmení pro koně a krávy, které se s sebou vzaly. V části druhého vagonu byly dva koně, dvě krávy, zebřík a jiné zemědělské nářadí a stroje.

Jak jsem řekla, maminka se tu moc nelíbila a pokřobování na straně 2

Věra Pelcová

VZPOMÍNKA NA HLADOMR V  
LETECH 1932-33 NA UKRAJINĚ

Narodila jsem se na Olšance, ve východní části Volyně. V době hladomoru mi bylo šest let, ale dobře si pamatuji příchodu z té doby. V naší vesnici nezemřeli hlady nikdo, ale v sousedních vesničkách vymřeli celé rodiny, ba i sakra celé vesnice. Protože Češi uměli dobře hospodářit a v době hladomoru i rozumně šetřit, měli co jíst, třeba s křemlů. Obyvatele z celého okolí viděli, že Češi nejsou na tom tak zle jako oni a chodili proto k nim o jídlo žebrať. Do paměti se mi vstíkla jedna vzpomínka. Jednou k nám domů přišly žebrať děti z okolních vesnic, byly celé otoké hladu. Maminka všechny podavovala jídlem, ale jedna dívka omdlela. Nechali jsme si tu holčičku, bylo jí asi 12-13 let, a na ná. K lékařce maminka nesla, nemocnice byly přepěnlé, léčila ji doma. Tady dlouho žilo, že moje maminka byla energická, moudrá žena a uměla si v hodné případech poradit sama. Uložila Talku, ta se dva dvenka jmenovala, do postele, obložila ji teplými chlami a napojila sladkým silným čajem. Má maminka pohrozila výpraskem (maminka uměla vyplatit), abych Talku bez jejího svolení nic k jídlu nedávala. Doma zavedla takový režim: Talka dostávala něco málo jídla a pití, ostatní jídlo bylo zamčeno v komoře. Mně bylo řečeno, že kdyby Talka dostala něco najíst najednou, tak zemře. Talka dávala maminka každý den o něco víc jídla než předšlý den. Ale jednou, když maminka odešla do práce, prosila mne Talka o jídlo a když jsem jí řekla, že je zamčené, chtěla abych přinesla alespoň syrovou řepu ze sklepa. Jako dnes jí slyším jak říká: "Prmyseš Vjerstu buraka iz ljocha a to ja pomru z holodu".

No, tu řepu jsem donesla, Talka ji zhltna, silně se natoukla a zmodrala. Zburcovala jsem se a utíkala za maminkou. Maminka ji napojila horkým čajem s křemlím a uložila do tepla. Když byla Talka mimo nebezpečí, dostala jsem svůj díl i já. Byla jsem tak vystrašená, že jsem Talku bez maminičinka dovolení už nikdy nic nedala, a to ani tehdy, když už byla mimo nebezpečí. Ta zachráněná dívka byla u nás několik let, rodiče i bratři jí zemřeli hladu, mě mamince říkala maminko. Později odešla Talka za prací do Berdičeva, ale vždy se k nám vracela. Pamatují se jak jednou přijela večer, zaklepala na okno a zavolala: "Mami, otevři, hvoje Talka přijela".

V době reemigrace, v roce 1947, jsme neznali její adresu a tak jsme odjeli bez Talky do Československa. Psala nám sousedka, že tam Talka byla, moc plakala, ale nikdo jí naši novou adresu nedal. Inu, bludá zavišť.

dokončení ze strany 1

byla smutná. I když velmi toužila odstěhovat se do staré vsi svých rodičů, opustila práce jen svůj domov, kde se narodila a kde s nesmírným úsilím spolu s tatínkem vybudovali pěknou zemědělskou udičtinu. Postavil si nový moderní dům, nechali udičtí noví nábytek, pořizovali veškeré tam dostupné zemědělské stroje, postavili velkou sušárnu na chmel a jiné budovy. Tam tu stála maminka v domě, která se máš být její, ale z něhož vanula trznivá atmosféra vstřelchování. Několik tu žil před n., pracovali, vychovali děti, budovali budoucnost a teď musel všechno opustit.

Když se tedy rodiče trochu zabydli, rozliedli a poznali, jak se tu žije a hospodář, tatínek se ujal polních prací. Oral, sázal, si a pochotněně již pomocí svého koňského potahu. Kameměr úraz se mu však staly skutečné kameny. Na Volyni na orném poli nesměl být ani kamínek. Tady v

## Jan Křivka NÁBOŽENSKÝ VÝVOJ ČECHŮ NA VOLYNI

(pokračování z minulého čísla)

Plukovník Gresser, který byl pověřen stykem s českými přistěhovávci, neznal dostatečně náboženského složeni imigrantů. Nicméně došel k závěru, že by Češi mohli vytvořit samostatnou církevní organizaci. Gresser se domníval, že se mu prostřednictvím českého husitského žvíu podaří způsobit rozkol v polské katolické církvi, která působila na území Volyně.

Polská katolická církev a její enkviety na Ukrajině a v Bělorusku byly pevně spjaty s expanzí politikou polského státu, který po staletí usiloval o získání co největšího prostoru na východ od svých hranic. Na Litvě uplatňovalo Polsko svůj žvíu prostřednictvím polsko-litevské unie, uzavřené v Křevě roku 1385, kdy potanský kníže Litvy Jagello přijal křesťanství a jméno Vladislav. Poté pojal za manželku dceru Litvy a Uherstváho, Jadvigu.

Vychováním východní polsky Polska se stala lublinská unie roku 1569, přeměňující dosavadní personální unii Polska a Litvy v unii radlnou se společným sejmem, volbou panovníka i zahraniční politikou. Lublinská unie otevřela pole masové expanzi polské šlechty do ukrajinských, běloruských a litevských zemí. Dále zde v době příchodu Čechů nebyla úplně zapomenuta církevní brest-litevská unie z roku 1596. Její vliv upadl až po třech dělení Polska roku 1794.

Rodiny, které se od roku 1868 začaly stěhovat na Volyni ve stále větším počtu, netušily, že budou vtaženy do zápasu o novou českou církev, která se má opírat o učení Jana Husa.

Gresserovi se náboženská otázka zjevně jevila jako jedna z nejdůležitějších, kterou je nutno řešit tak, aby nebyl v této oblasti posílen vliv katolických Počků českými katolickými přistěhovávci. Přesvědčil také o tom svého nadřízeného generálního gubernátora Dundukova-Korskova, který mu udičil zvláštní pravomoc.

Folprecht se domníval, že jak Gresser, tak čeští představitelé Příbyl, Olič, Svoboda a Rajch se chopili tohoto zbytečného úkolu předčasně a že tak české osadníky zbaveně znepokojili. Hmotné starosti ještě umocnil přidáním choulostivých otázek náboženských.

Tím, že Gresser doporučil, aby Příbyl s Olichem byli úředními zástupci Čechů na české Volyni, což generální gubernátor, který sídlil v Kyjevě, akceptoval, byla polská strana reprezentovaná firmou Wilkónskí-Boradz, která zprostředkovávala koupi pozemků, zavedena vlivu na české záležitosti. Gresser pak vyvinul maximální úsilí, aby byly vytvořeny právní, organizační a materiální podmínky pro vznik české husitské církve. Již 5. února 1870 vypracoval zprávu pro gubernátora vlna I.S.Makovu.

Podle J. Folprechta byla tato zpráva vložena do ... "mohutného rámu, který objal celý západní ruský kraj". Z českého husitství hodlají Gresser vytvořit náboženskou základnu, která by byla přijatelná i pro

polské katolíky a podlomila tak činnost polských katolických kněží. Češi se tak mohli stát polskému katolickému obyvatelstvu příklad slovanské sounáležitosti i náboženské oddanosti ruskému státu.

Takto jasně vyslovenému plánu předcházela informace, která vyličila Čechy ve velmi příznivém světle: vlniční Češi se vyznačují pozoruhodnou láskou k práci, úctou k úřadům, nepřehřívají československé příkladnou mravností ... Po stránce politické jsou naplněni hlubokou nenávistí k Polákům ... I když byla závěrečná léta nadsazená, měla zjednotit dokumentovaným záměr státní správy, využit Čechy pro protipolskou kampaň.

Že vztahy mezi Ruskem a Polskem nebyly v době dobré, bylo možno vylíčit z projevu Michala Petroviče Pogodina na slovanském sjezdu v Moskvě. Byli to přímý úsudek potačeneho polského povstání v roce 1863.

Záměr Gresserův a Dundukova-Korskova byl dalekosáhlý a z našeho pohledu i prozračitý. Byl by se snad mohl Rusko zčásti uskutečnit, kdyby se bývalo změnilo na Rusku politické klima v úsudek atentátu ruských revolucionářů na cara Alexandra II. roku 1881 v Petrohradu, který by Čechům značně nakloněný. Reformy, které se za jeho panování kladně projevovaly na různých úsezech, se zastavily. Ke slovu se dostala feudální reakce, kterou vedl povstlý oberprokuror Posvátného synodu pravoslavné církve, K.P. Pobědonoscev, který především zasáhla kulturní a náboženský život Čechů na Volyni. Ten vsáhl by v té době ve svých záležitostech.

Češi, ještě před příchodem tří českých kněží ze staré vsi, sledovali velmi pozorně náboženské dění ve světě. Se zájmem sledovali také činnost ruských ukrajinských pravoslavných duchovních, kteří se živé zajímali o jejich náboženské názory a snažili se Čechům přiblížit pravoslaví. Pomalu se začaly překonávat jazykové rozdíly a situace se i na tomto poli začala vyvíjet příznivě.

Dr. Auertman, který své práce publikoval již v roce 1912 ve Sborníku české společnosti zeměvědné, když Volyni v té době také navštívil, uvádí, že Češi po příchodu na Volyni měli po většine volynské náklonnost k pravoslaví. Byli by přijali pravoslaví beze vsí agilitace a nátlaku. Avšak úřední rusové kruhy si toho tehdy nepřáli a doufaly, že pomocí protifilmského českého žvíu s tradicemi husitskými se jim podaří vzbudit rozkol v katolické církvi polské. Proto bylo Čechům doporučeno, aby založili vlastní církev. Toto se však nepodařilo nejen proto, že se Češi mezi názorové neshodli, ale také vlivem nepřítelství historického vývoje v tehdejší carském Rusku.

## JUBILEJNÍCH 70 LET



Letos v březnu se dožívá významného životního jubilea 70 let náš krajan, pan Václav Malík z Prahy, původem ze Strakova. Je vždy mezi prvními, kdo se hlásí ke každé práci, a to nejen po náš region, ale po celé Sdružení (distribuce Zpravodaje, nebo oblék s potiskem výročních emblémů aj.). Ačkoliv má zdraví oslabené nikdy se však na něj nevymouvala a naopak velmi ochotně nabízí svoji pomoc. Proto, náš milý Václave, díky Ti z celého srdce za nás za všechny a přejeme Ti zvláště v dobách v soukromém životě, více zdraví, dobré pohody a vydrží ti s námi co nejdláže.

Za krajany pražského regionu Irena Malinská

Pracovníci jeho bylo všude požehnané a bylo nutno se s tím smířit a naučit se s ním hospodářit. Také konec se tatlníků v této kopovité krajně nesvědčící, velmi trpěli namáhavým stoupáním do kopců. Tatínek znel jen roviny a byl na rich dobrem a překvapivě hospodářem, úspěšným píseletkem chmele. Tento stav zde již velmi sžoval a už dlouho nám všem bylo jasné, že má volba místa pro nový domov byla neuvěřitelná, žrátká Španěl.

Tak se rodiče nakonec rozhodli od hospodářství ustoupit. Úsudek potačeli jiným, mladšímu záměru a v Rudnici n. l. si koupili domek. Já jsem odjela na Kartovarsko, kde mě lákala možnost zaměstnání v dekaráčnických odděleních porcelánky a tam jsem se také ve Staré Roli vyučila malířkou porcelánu.

Tak jsme ukončili etapu adaptace na nové prostředí ve staré vsi.

## Jaroslav Perný PROČ PLAKALA DĚVČATA

Po nešťastné Machnovce, kde mezi jinými zahynula také tři děvčata (u dělostřeleckého pluku L.Mrázková, R.Jakubovská a u velitelské dělostřelecké brigády A. Zichová) velitel sboru generál Svoboda vydal rozkaz - všechna děvčata přemístěná do tylových jednotek. To už bylo před městečkem Dukla. Dalo se říci, že se děvčata po velmi zkráceném výcviku v Sadagure a čtyřnedělním zavčuení u našeho pluku vojensky vyrovнала ostatním vojákům u pluku. Nebylo to pro ně lehké. Počáteční nedůvěru dělostřelců i některých důstojníků, že by mohli zvidňovat velmi těžkou službu u Potočků zbraní však překonala. Hned v Potočcích příkladnou kázní, chování a poslušnosti. Poctivým přístupem ke každému úkolu, který jim byl uložen, se vyrovnala ostatním vojákům.

Další těžkosti byly s obléháním. Jednak výstroj, malá čísla battledressů vůbec nebyla, boty měly nejmenší číslo 44 a děvčata potřebovala tak 38, stříhávaly se nohavice, upravovaly se bundy, všechno mimo službu a ručně - vyzdyt se žilo v lese a v zemljankách.

Všechno to byla děvčata věkem kolem 19-19 let. Brzy se ukázaly výsledky. Vyzdyt např. voj. Mrázková se ukázala jako nejlepší střelec pluku - nastřílela 2x49 z 50 mýchky. Střílela z pušky AVT v lese přibližně na 100 m. Jednou se jí podařilo dokonce 50 - t.j. 100%. Ten terč si potom vyzádal generál Svoboda, abych mu ho poslal.

Všechny těžkosti se překonaly, po všechny chlapy u pluku to byla "naše děvčata" a báda tomu, kdo by se jich nějak nevhodně dotkl. Večer při střídaní služeb jsem děvčatům ten generálův rozkaz přečetl. Nejdříve bylo ticho, potom pláče a jednohlasně, že pryč od nás nikam nepůjdou.

Opakoval jsem: - Je to rozkaz!  
- To je jedno, nám je tady dobře, my jsme si už tady zvykli.

Nechal jsem to na ráno, že si to snad rozmyslí, ale ráno totéž. Volám tedy na štáb sboru velitele, že ten rozkaz nemohu splnit.

- Přijel hned sám! - Zni odpověď. Pro jistotu jsem si všel s sebou dvě splošky, jedna z nich byla Žaňa Vyletálová z Mirohostě, jmeno té druhé jsem bohužel zapoměl. Při příjezdu na

štáb hlásím, že nechtějí nikam od nás jet.  
- Nepřemlouvá si je, aby zůstaly, že bys neměl spojit?  
- Aní slova jsem neřekl. Ostatně dvě z nich jsou tady.

- Tak je posíl sem. Mne posíl pryč a s nimi miluji hodně dlouho, co se tam povídalo, nevím, ale za chvíli vyšly odtamtud uplakané, ale smějící se mi oznamují:

- Zůstáváme a Vy máte jít k veliteli.  
Vcháztim a vidím, že i generál je nějak namočený.

- Posasť se. Jsou to hrdinky a vlastenky, neznám žádná z nich Prahu ještě neviděla.

- Všechny ne, ale tyhle dvě byly se mnou na sletě jako dorostenky v roce 1938 v Praze.  
- Tys je cvičil?

- Ne, já byl vedoucím celého zjezdu.  
- Tak tady zůstanou, ale na tvou odpověď!

Mrtvé už nebyly, ale raněných několik. Pamatují se na mladíčku Tamchnynovu, měla střípnou přeraženou levou ruku v předloktí a když se vrátila z nemocnice, tak se ukázalo, že jí má trochu křivou. Nabídl jsem se, že jí odvezu do nemocnice, kde jí to celkem bezbolestně napraví. Ale nepodařilo se mně jí přemluvit; byla si vědoma toho, že by její pomoc u útvaru chyběla.

V roce 1951, v době česánř chmele, jsem byl služebně v Kounově na dvoře u Holátků (také volala a volytský Čech) a vidím, že z domu vycházejí tři nazehlená a napařadně holíčičky, ve věku od dvou do pěti let, a za nimi vychází hezká, blahobytná paní. Ta jak mne uviděla, povídá té nejstarší: - Běž a polib tomu pánovi rukou! Když jsem to uslyšel, vzal jsem si holíčičku na ruku a ptám se, proč mi má líbat ruku? - Maminka řekla: -

- A kdo je tvoje maminka?

- No támhle, copak jí nevidíte? Meztím jsme došli až k sobě. Ta paní se mne zeptala: - Vy mne nepoznáváte? - Zatím ne. - A ona vyhrnuła rukavy na levé ruce a já uviděl následky zranění.

- Jak jsem tě mohl poznat, byla si vždy jako proutek! Podívala se na sebe, pak se ohlíďla na dšti.

- Jsem spokojený. Tady pomáhám strýci sklízet chmel.

## Václav Bižovský JAK SE NA VOLNYI SUDOILO

(podle vyprávění mého dědečka Josefa Hajného)

Stalo se na Volyni před první světovou válkou, asi v roce 1900-1902. Kapela Hajných hrála na pouli v Novinách a druhý den po pouli se dědeček vrátil domů do Dorohostajů, vzdálených asi čtyři kilometry. Jelikož hráli odpodlene a celou noc, tak byl unavený a chtěl si trochu odpočinout, i lehl si v lesíku na trávník a tvrdě usnul. Jaká však byla jeho překvapení, když se probudil a baskřídlovka byla pryč. Zvěda. Muž jen šlůra, na které ležel. Vrátil se smutný domů, ale ani od babičky nebyl pochválený. Tak čas plynul a dědeček zase hrál na starém nástroji, střídal na nový, a na ukradenou baskřídlovku pomalu přestal myslet. Najednou však přišlo velké překvapení, přišel dopis od dědečkovy kamarádka Kadlece, kapelníka z Dembrovky, který psal: - Josef, poznal jsem tvůj baryton, má ho Masopust v Hrušvic. Dědeček zapřáhl koně do sanki a šel s ním jeho bratři Franč a Vojtěch a jako svůj dědeček do Dorohostajů. Do Hrušvice, to je asi 35 km, když tam přijeli tak baskřídlovka visela na zdi, ale pan Masopust řekl že nástroj nevrátí, že má svdky, že ho koupil a tak se všichni vrátili domů bez něj.

Bratři se poradili a nakonec se rozhodli, že to mají k soudu. Franč Hajný jako kapelník v ruské vojenské kapeli bezvadně ovládal nástinu a tak to napsal, ostatní to podepsal a poslali k soudci. K soudu byl přivzán bratři Hajný jako žalující, pan Masopust a ti jeho svdkové a také ten muž, co ten nástroj ukradl.

Soud byl velmi krátký, soudce se zeptal: - Pane Masopust, vy jako muzikant a odborník, řekněte nám kolik stojí takový nový nástroj?  
- Pan Masopust řekl: - Čtyřicet pět rublů.

Nu to soudce: - A vy jste ho koupil za pět rublů, to jste musel vědět, že ten nástroj byl ukradený. Pane Masopust, okamžitě nástroj vráťte a panu Hajnému se omluvte, jinak bych vás musel potrestat za kupování kradených věcí. Pan Masopust nástroj vrátil a moc se omlouval. Říkal: - Josef, nezlob se, já jsem si myslel, že když jsem baskřídlovku koupil před svdky, tak je patří mně. Potom to společně v krčmě spálil. Jenom ten muž, co ten nástroj ukradl, s nimi nebyl, toho si nechali u soudu. Byl oisouzen na 21 dní basy.

Dědeček říkal, že to byl v Rusku snad jediný spravedlivý rozsudek bez úplatku.

## JUBILEJNÍCH 100 LET

Náš krajan a člen Českého svazu bojovníků za svobodu, bratr Vladimír KRŽ ze Žatce, se dožil dne 15. prosince 1993 významného životního jubileu 100 let. Pocházel z Podhájoč, okres Mlýnov. K tomu to významnému životnímu jubileu mu písemně blahopřál ministr práce a sociálních věcí, pan Ing. Jindřich Vodička. Osobně bratr KRŽovi blahopřál zastupitel ÚV ČSBS předseda Jindřich Buchalský, tajemník Vladislav Karban, zastupci ZO ČSBS Žatec: Jih Josef Holec, František Zoupa a Marie Martynová a také zastupci MÚ v Žatci a čele se starostou panem Ing. Jiřím Fousekem.

Bratr Vladimír KRŽ se zúčastnil první světové války a snad už je jediným žijícím příslušníkem České družiny, vzniklé v roce 1914 z řad českých krajanů v bývalém carském Rusku. Spolu s ostatními příslušníky České družiny plnil v letech 1915 - 1916 těžké a nebezpečné úkoly průzkumu. Na jednom, posledním, při zajat. Jako rakouský zajatec využíval nejruznějších trestů práce v Jugoslávii a Maďarsku. Po útku ze zajateckého tábora byl v Brně zastaven a až do konce války vězěn v pevnosti Josefov. Po první světové válce se vrátil na Volyni. Po té druhé reemigroval do Československa a usadil se v Žatci.

Přejeme bratru KRŽovi hodně, hodně zdraví, dobrou náladu a jemu všichni optimismus.

Za OV ČSBS a volytské krajany  
Jindřich Buchalský, předseda  
Vladislav Karban, tajemník

## Na cestu volytských muzejní výstavě

Koncem února se vydá na pouť po Čechách a Moravě již dlouho připravovaná výstava; po poučení i vzpomínka a také pro počtu bude vyprávět o osudech Čechů, kteří se více než před stoletím odstěhovali do Ruska, na Volyni.

Co nám může přinést? V osudech Čechů z Volyně, v již uzavřeném příběhu toho velkého společenství, se zrcadlí hodně z obecně české zkušenosti; jak lze na cestě za lepším překonatí nečekané překážky nejruznějšího druhu, jaká je konkrétní zkušenost se slováckými, ale příliš obrovitými a nevyzpocitatelnými Ruskem.

Začne se naplňovat i jedno z prvních předsevzetí Sdružení Čechů z Volyně - již tu bude muzejní výstava dokumentů a památek, aby střežila paměť před pokoupením. Ti, kdož mohli a chtěli, umožnili založit v Národním muzeu-fund volytských památek. Nepomohl jen připravit výstavu. Založil sbírku, která může být oporou pozdávající historie volytského společenství a s ní i českých národních vlastností.

Volytské téma se dnes znovu objevuje. Neozdívá ale staromilskými vzpomínáním. Spíše tu jde o hodnoty, dědictví a povinnost k němu, o národní soudnostžst.

Jedním sdělovacím prostředků i odborníků by výstava měla probrat již před slavnostní vermisáz v Žatci. Národní muzeum jí představí na setkání novinářů s představiteli Sdružení, pozve i širší okruh spolupracovníků, aby níjak nezanebalo i nejmenší příležitost výstavu popularizovat a prověřit kritickou a vylepšit.

Pak se výstava vydá na pouť. Letos do Žatce, Litoměřic, Teplic. V dalších letech, podle programu, který je nyní připravován, do Karlových Var, Liberce, Olomouce, Šumperka, Brna, všude tam, kde o ni návštěvníci projeví zájem. Popřejme jí svou podporou úspěšnou cestu.

Stanislav Štávek  
Václav Petříček

## ZPRÁVY Z REGIONŮ

## Karlovarsko.

Velice pěknou slavnostní besedu za přítomnosti hostů z Prahy, Ing. Jiřího Hofmana a Ing. Václava Petříčka, se nám podařilo uspořádat dne 11.12.1993. Protože byla dáva předvánoční, bylo i na této besedě čím a vidět bližší se svátky. Každý z krajanů přinesl něco dobrého k snídani a ještě dárek do tomboly. Běle přikrby stoly, ve vyzdobených i na ubrusch smrkové větvíčky, plné taifte vánočního cukroví, kávičky a buchet vytvořily radostnou vánoční náladu. Po přípitku skleničkou vodky a po dobrém obědě se rozprúdila zajímavá beseda mezi krajanly umocněna bohatou tombolou a dobrovolnou sbírkou peněz do fondu Sdružení, na tisk i pro potřeby regionu.

Výbor karlovarského regionu děkuje svým členům a hostům za pomoc a vytvoření příjemného prostředí.

Věra Pelcová

vedoucí karlovarského regionu

Ostravský region oznamuje, že i v tomto roce hodlá uspořádat již tradiční velké setkání krajanů a jejich přátel a celé ČR v Suchbaldě nad Odrou, spojené s volynskou zabloučkou. Proto žádáme krajanly, kteří mají zájem se tohoto setkání zúčastnit, nechtě se určitě přihlásit na adresu: Václav Dubec, Malá strana 38, 742 01 Suchbald n. O. Datum konání bude včas oznámeno.

Za ostravský region Václav Dubec

Zveme naše přátele na "Masopustní večerík" pražského regionu, který se bude konat dne 3. února 1994 od 16.00 do 22.00 hodin v Praze, ve vojenském hotelu Juliska. Dostanete se tam metrem, trasou A na konečnou stanici Dejvická, dále tramvaj č. 20 nebo 25 od zastávky na konečnou k ulici International a za hotelem zabodíte dohodu, do ulice Pod Juliskou č. 7. Zájemci se mohou přihlásit do 28. ledna u vedoucí pražského regionu na adresu: Irena Malinská, U lučického semináře 19, 118 00 Praha 1, eventuelně telefonicky na č. (02)539895 i na známku. Zdravěi je nutno zaslat zálohu 120 Kč na večeři a další pohostění. Irena Malinská

Krajané besedy karlovarského regionu se budou konat vždy každou poslední sobotu v měsíci, v 9 hodin, v Domě pečovatelské služby v K. Varech-Staré Roli. Zastávka městského autobusu č. 3 i autobus mezinárodních se jmenuje "U bytůčků". V červenci a srpnu se besedy nekonají.

Za karlovarský region Věra Pelcová

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel jihostravských regionů Váv zve na slavnostní setkání krajanů k 50. výročí hromadného vstupu do čs. armády. Setkání se koná dne 4. února 1994 (v pátek) ve 13.30 hodin v sále klubu Vojenské akademie v Brně, Šumavská ulice č.4. Spojení tramvaj č.1 a 18 směřem na Rečkovice, zastávka Šumavská. Věze vzpomínky na vstup do čs. armády budou vítány.

Na tomto setkání si můžete zakoupit knihu od V. Šimka "U nás na Volyni". Možnost zaplacení členských příspěvků za rok 1994, které mají být zaplacené do konce března. Vezměte sebou legtimace. Srdečně zveme vaše rodiny a vaše přátele. Výbor regionu Brno

## BLAHOPŘÁNÍ

Dne 27. ledna 1994 se dožil 75 let pan Josef Faltyš, který se narodil v Hlinsku na Volyni. Jako předseda Československé jednotky v SSSR prošel celou frontou a po ukončení války se usadil v Mladějovicích u Sternberka, kde se oženil a vychoval syny. I přes různé nemoci, vesměs následky válečných útrap, si stále uchovával chuť do práce. Do dalších let mu přejeme hlavně pevné zdraví.

Manželé Jana a Josef Faltyšovi

Dne 18.1.19. naše krajanka, paní Růžena Pospíšilová z Rospavny, původem z obce Novosilky, se dožila 55 let. Aktivně se zapojila při náboru členů do utvářejícího se regionu Sdružení, pracuje ve funkci kulturní pracovnice našeho výboru. Milá Růženko, přejeme Ti mnoho úspěchů v práci i na osobním životě, pevné zdraví a optimismus do dalších let.

Dne 22.1.19. náš nejstarší člen, pan Josef Horáček z Rospavny, původem z Volkova - Podvysoké se dožila osmdesátých 85 let. Za druhé světové války se zúčastnil bojů na Dukle. Po válce hospodářil na zemědělské usedlosti v Rospavni. Ještě dnes rád vzpomíná na život na Volyni a na své mluvit má přítel. Přejeme Ti, Josefe, hodně zdraví do dalších let.

Za frydlantský region Evžen Šilný

## SMUTEČNÍ OZNÁMENÍ

Paní Jaroslava Gabrielová přijela do své vlasti v září 1993, aby už navždy spočinula v její zemi. Narodila se v Malinove, v Bělorusku, dne 15.8.1918. Když jsem ji pozna, byla čilá a nesmírně šťastná, že je konečně v zemi svých předků. My jsme ji odovdávali, jak si uchovávala vlastnosti typické České ženy - vidnost, takt a dobrotu. Nikdo z nás však netušil, jak málo času jí bude doptáno, aby se ze svého štěstí radovala. Zemřela na následky nemohy dne 17. prosince 1993 v Kopydně. Až přijdu opět do Kopydina, bude mi velmi chybět.

Irena Malinská

Dne 6. ledna 1994 zemřela po delší nemoci, ve věku 78 let, naše krajanka, paní Marie Holáčková, rozená Milíčká z Pertolice u Frydlantu, původem z Volkova-Bařický.

Těsně před vánočními svátky, ve věku 63 let, zemřela krajanka, paní Jiřina Nabejlová z Frydlantu-Vítrova, původem z Ivanovky u Žlotymy. Byla od vzniku regionu aktivní členkou výboru, pomáhala připravovat všechny námi pořádané akce. Za velké části krajanů byla uložena do rodinného hrobu na hřbitově ve Frydlantu. Odešel nám milý člověk, jehož neúnavná péče pro blaho ostatních bude všem ctižně chybět.

Dne 21.12.1993, po delší nemoci, ve věku 72 let zemřela krajanka, paní Marie Pinčáková z Heřmanic u Frydlantu, původem z Novosilek. Váše zakládající členkou krajaného regionu SČVP ve Frydlantu. Po smutečních obřadech v římskokatolickém kostele byla uložena do rodinného hrobu na hřbitově ve Frydlantu.

Za frydlantský region Evžen Šilný

## DARY

## Na fond Sdružení:

Manželé Anna a Václav Hrdlička z Teplic darovali 1000 Kč a pro potřeby teplického regionu 500 Kč.

Boris Kostka z Prahy 200 Kč, Petr Voráček z Prahy 100 Kč, rodina Olgy Čamprové z Mostu 100 Kč, Josef Holáček za Spindlerova Mlýna 100 Kč, Anna Štrojsová z Fudbojan 50 Kč, Věra Nosková z Bratislavy 50 Kč, nejménovaná dárnky z Prahy 100 Kč.

U příležitosti krajaného setkání ostravského regionu bylo darováno 1470 Kč, pro potřeby ostravského regionu darovali Ing. Václav Vegrich z Bystřice p. H. 500 Kč, Ladislav Procházka z Ostravy 50 Kč.

## Na litavský fond:

U příležitosti krajaného setkání ostravského regionu přispěli ještě tři krajané: Ing. Václav Vegrich z Bystřice p. H. 250 Kč, Vladimír Konečný z Nového Jičína 50 Kč, Marie Polivková z Ostravy-Poruby 50 Kč, Rostislav Roztočil z Opavy 50 Kč, Ladislav Procházka z Ostravy 50 Kč, Věra Hreková z Opavy 50 Kč, Jiřina Čadová z Opavy 50 Kč, Anna Skulová z Nového Jičína 100 Kč, Emilie Válková ze Suchbaldy n. O. 50 Kč.

Na setkání krajanů domazlického regionu bylo darováno 500 Kč. Všechny sbírky na setkání krajanů karlovarského regionu je čísla 500 Kč.

Dále přispěli tři jednotliví krajané: manželé Jana a Josef Faltyšovi z Bohuhořovic 200 Kč, Marie Škrabánková z Dlouhé Loučky 1000Kč, Ludmila Valentová z Újezdu 100 Kč, Alexander Zemetter z Teplic 100 Kč, Vladimír Valenta ze Žerotína 100 Kč, Raša a Miroslav Randovi z Karlových Varů 100 Kč, Anna Čechurová z K. Varů 100 Kč, Rostislav Doležal z Hostovic u Pardubic 100 Kč, Jiřina Koháňková z Prahy. Lázní 100 Kč, Marie Kusá z Chomutova 50 Kč, Václav Janovský z Moravské - Havranův 200 Kč, Vladimír Hrdlička z Kačanů 100Kč, Josef Zelený z Tábora 200 Kč.

Na krajaném setkání regionu Mr. Lázně dne 18.5.1993 bylo darováno 500 Kč. Vzhledem k tomu, že při zasílání uvedených částky nebyl oznámen přesný účel platby, byla uvedená částka zapsána omylem do účtu členských dárek.

Všem dárcům děkujeme.

## SETKÁNÍ A LOUČENÍ

Ve Zpravodaji č. 9/1993 jsme uveřejnili zprávu o vydání sbírky básní Jana Pospíšila s poznámkou, že kniha vyjde před vánočním "pod stromečkem". Vzhledem k přetěžnosti tiskárny se její vydání opozdilo o měsíc. Kniha již vyšla a je ke koupi u vedoucího Vašeho regionu, kde si ji můžete objednat. Objednávku můžete též zaslat na adresu: Helena Trzová, 130 00 Praha 3, K lučinnám 16

## NEPŘEHLEDNĚTE!

Znovu prosíme naše krajanly a dárcy, aby při vyplňování složenek typu "A" izelených pro poukazování peněz na běžný účet Sdružení, věnovali pozornost číselnému zřetelmu jména, přijetí a místa bytosti odesílatele, jinak dostáváme ve výpisu České spořitelny takovéto zkomoleniny:

\*KRODISOV 86, SVITZ2L2 - 395.00 Kč\*

Prosim, aby se odesílatele léto částky poukázané dne 27.12.93 přihlásili korepondenčním listem, abychom věděli, komu ji máme účtovat! Dary je vhodnější zasílat složenkou typu "C" na adresu hospodáře: Ing. Stanislav Tošner, U první barvě 5, 162 00 Praha 6.

ZPRAVODAJ - vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Vychází jako občasný. Redakční rada: Rostislav Hlaváček (předseda), JUDr. Marie Kloučková, Ing. Václav Landa, Irena Malinská, Ing. Václav Petříček, GSc. Rediguje: M. Kloučková. Příspevky zasílejte do 10. každého měsíce na adresu: V. Petříček, Malinová 19, 106 00 Praha 10. Příspevky nejsou honorovány. Nevyžádané příspěvky se navrácí. Podávání zázisek povoleno ředitelství pošt Praha čj. 1214/93 ze dne 20. dubna 1993. Toto číslo vyšlo v lednu 1994. Neoproděné. Tiskne NEOSET Praha.

## S e z n a m

reemigrantů narozených v Čechách v roce 1867 a dříve (starších 80 let), kteří se v roce 1947 vrátili do rodné vlasti. Seznam dále obsahuje reemigranty narozené v letech 1868 až 1870, jejichž narození v Čechách nelze jednoznačně prokázat. Z výše uvedeného důvodu seznam neobsahuje mladší ročníky vůbec.

Seznam byl sestaven z údajů, obsažených ve fondech Státního ústředního archivu Praha - fond 8356. Praha, listopad 1993.

Poznámka: Za názvem obce následuje, pokud je znám, rok založení obce nebo rok usídlení Čechů v obci, která již existovala.

\*\*\*\*\*

ANTONOVKA 1874	DOLHOV	Kudrna Jan	1867	KRUPÁ HRANICE 1879
Doležalová Marie 1867	Bulá Marie 1852	Vaňková Antonína 1868		Kováčková Anna 1867
Chejnovská Klotilda 1867	DOLINKA	Ejenberk Josef 1869		Šmitberaká Františka 1869
BAKOVCE	Šimková Marie 1859	Kovanda Josef 1870		KŘEMENEC
Pokorná Anna 1868	Červenka Josef 1863	HUTA MARJÁTIN		Franková Emilie 1864
BAZAR	Červenka Ondřej 1863	Kudrnová Kristína 1866		KŘIVUCHA
Panušíková Kristína 1870	Šimková Marie 1863	Maderičová Antonie 1868		Tůmová Marie 1861
BĚLECKÁ DOLINA	DOROHOSTAJE 1870	Dejmek František 1870		Papešová Anna 1864
Švábová Antonie 1865	Hlaváčková Kateřina 1867	CHUTOR ŠEVČENKO		Šteclský Bronislav 1870
Vacková Antonie 1866	Širová Julie 1870	Benešová Anna 1868		KUŘICOV 1870
BOCÁNOVKA 1886	DUBNO 1870-75	CHOMOUT 1913		Zahradníková Marie 1860
Fibichová Anna 1863	Kašpar František 1858	Zemanová Anna 1860		Žitný Václav 1862
BOHUŠOVKA	Klíma Jan 1867	Setínská Marie 1866		Gregorová Marie 1864
Soňhová Anna 1863	Borožek Josef 1868	Pavlová Anna 1869		Kulich Jan 1866
Kymštová Anna 1869	DVOŘEČ	Lipčák Vladislav 1870		Kulichová Marie 1866
BOJARKA 1899	Duškova Marie 1870	CHOROVÉ		Žitná Marie 1866
Kadlec Matěj 1867	EDVARDOVKA	Jahodová Marie 1864		Kučerová Františka 1869
Valenta Antonín 1869	Králová Marie 1870	Zeman Josef 1864		Kafková Marie 1870
Vlašková Marie 1870	HÁJENKA 1871	CHUTOR DALŇOVJ		KURDYBAŇ ŽORNŮVSKÝ 1905
BORATÍN 1871	Kosík Josef 1866	Froňková Marie 1868		Kroupová Anna 1870
Albrechtová Marie 1857	Postrochov 1867	IVANIČE 1871		Křesnová Marie 1870
Repka Jaroslav 1867	Anastasi 1868	Ledvinová Marie 1857		
Janata Jan 1869	Kalifová Feodora 1868	Fiala Václav 1868		KVASILOV 1870
Janouš Ema 1870	HÁJKY 1883	IVANOVIČE 1892		Moravá Anna 1861
Opocenské Marie 1870	Křinštová Věra-Anna 1869	Čardová Marie 1870		Moravá Marie 1861
Hubšlová Barbora 1870	HLINSK 1868	Vrabcová Anděla 1870		Vignerová Marie 1861
BUDERÁŽ 1870	Pospíšilová Olga 1856	IVANOVIČI		Tomaszková Marie 1863
Kubát Josef 1852	Sklenářová Antonína 1866	Krátká Věra 1860		Břečka Jan 1865
Kindelová Anna 1862	Jelínek Teofil 1866	JADVINOVA 1876		Štřípková Anna 1866
Beneš Adolf 1862	Ketnerová Marie 1867	Voráčková Elizaveta 1858		Tomáš Václav 1866
Benešová Marie 1866	Mastný Josef 1867	Šuterová Josefa 1870		Pazderáký Josef 1867
Mráčková Anna 1869	Švihlův František 1867	JEZÍRKO 1869		Syrávková Anna 1867
BUDKY HUBÍNSKÉ 1872	Červinková Antonína 1868	Cejthamr Anton 1858		Olmrová Barbora 1868
Hrášková Barbora 1859	Dobrý Marie 1868	Loukotková Františka 1861		Jašek Josef 1870
Baťa Vincenc 1864	Pekárek Jan 1868	Hurka Alois 1867		LÁDOVKA
BURŠOVKA 1870	HLVBOKÁ DOLINA	KNERUTY 1870		Mašíková Marie 1870
Palant Václav 1861	Malá Barbora 1860	Hana Viočká 1870		LEDOCHOVKA 1921
Švobodová Marie 1865	HOŠČA	KNĚHYNINKY 1870		Dvořák Franc 1868
Valášková Kateřina 1867	Stránská Věra 1870	Jaklová Barbora 1855		LEONOVKA
CVISVE	HOLOVLI NIŽNÍ 1904	Sormová Marie 1867		Stoická Marie 1869
Hochová Anna 1863	Lipovský František 1865	KOPČE 1876		LIBÁNOVKA 1892
ČERNACHOV	Vondráček Jan 1866	Komárek Karel 1866		Filajová Josefa 1869
Klabanová Anna 1870	Roubal Josef 1870	Loukotová Marie 1865		Bohář Anna 1870
DEMBROVÁ-VIŠŇEV	HRUŠVICE 1870	Rybčinská Anna 1870		LIDAVA 1907
Hrázdil Josef 1862	Zumrová Anna 1860	KORABLIŠČE		Zivalová Libuše 1864
DEMBROVKA 1870	Malhouz Václav 1866	Rašková Anna 1860		Dmrc Josef 1870
Kubínová Marie 1863	Milerová Františka 1867	Micková Anna 1864		LIPINY 1870
Kučbáková Marie 1867	Čávková Marie 1869	Vaněk Josef 1868		Mlejnková Filipka 1860
Sambcová Barbora 1867	Kadr Vladimír 1870	KOREC		Růžicka Anton 1860
Barjař Alexandr 1870	Kadlec František 1870	HOJDUKOVÁ VILEMINA		Peant Vincenc 1866
DĚDOVA HORA 1887	Kvítoň Jan 1870	KORYTA		Lubrycký Petr 1856
Homanová Marie 1856	Válková Anna 1870	Lubrycký Petr 1856		Baranová Kateřina 1861
Košátlová Olga 1865	Veselá Alžběta 1869	Lubrycká Antonína 1869		Hotáček Vladimír 1869
Košátko Antonín 1869	HUBÍN ČESKÝ 1875	KOSTOPOL		Kočová Alžběta 1860
Kutiček Vincenc 1869	Baťa Vladimír 1865	Švejber Karel 1869		Růžičková Františka 1870
DĚDOVKA 1869	Baťová Anna 1868	Švejberková Marie 1869		LISIN
Vondráková Marie 1855	Martyňuková Frant. 1870	KOZIN PERESPA 1870		Kendik Vincenc 1865
DLOUHÉ POLE 1875	Keňák Adolf 1870	Aulická Anna 1869		LÍSTĚ
Haltušová Barbora 1862	Sochor Jan 1870	KRÁSOV 1894		Kulich František 1870
Chudobová Tereza 1863	HULČEV 1871	Novotná Marie 1870		LOPAVŠE
Licinberg Jan 1865	Hovorková Anna 1859	KROŠNA 1879		Pejorová Anna 1869
Pománová Anna 1865	Pánková Františka 1860	Špetenková Marie 1867		LUBAR
Šedová Leontie 1865	Vlímek August 1865	Zvonarová Anna 1870		Vavřínová Marie 1869
	Burešová Marie 1866			

Pokračování na další straně

LUCK		Kozák Alois	1870	PODLESICE	1884	TURKOVICE	1875
Nedemlová Marie	1851	NOVÉ IVANIČE		Mencl Jan	1860	Florianová Antonie	1868
Máta Jan	1857	Řepková Anežka	1868	Kubový Alexandr	1852	TVORENICE	
Dostál Ivan	1865	Malý Matěj	1869	Menclová Marie	1858	Kučchanová Antonína	1865
Flanderková Barbora	1869	NOVINY ČESKÉ	1870	Bočánová Kristína	1869	ÚJEZDCE	1900
Pražler Vladimír	1869	Mařík Jan	1860	PODLISKÝ	1868	Ledvína Václav	1870
Hrdličková Marie	1870	Krámský Josef	1862	Liška Jan	1864	ULBÁROV	1869
Prokůpek Josef	1870	Safářová Marie	1862	Procházková Kristina	1870	Najmon Václav	1858
MALÍN ČESKÝ	1870	Sourek Josef	1865	PODVYSOKÁ		Tůmová Marie	1861
Sochorová Marie	1862	Fidranská Anna	1866	Šimáčková Ludmila	1851	Hamáčková Antonie	1866
Vigner Jeronym	1863	Krámská Marie	1866	Bucharová Barbora	1854	Hušek Antonín	1870
MALOVANÁ	1895	Novák Antonín	1866	Kameníková Františka	1864	Žitná Marie	1870
Zejčová Marie	1866	Svítková Marie	1866	Sováková Marie	1870	VELKÉ ZÁHORCE	
Linha Josef	1869	Savel Jan	1868	POKOSY	1868	Rubášová Anna	1870
MARTINOVA	1871	Savelová Emilie	1868	Vondráček Pavel	1868	VERBA	
Moravcová Anna	1863	Sourková Anna	1868	Vondráčková Anna	1870	Veleházelová Alžběta	1865
Ševčík Jakub	1867	Málek Jan	1869	RAČÍN NOVÝ	1891	Kněbotová Marie	1866
Havlíček František	1870	Vaník Alexandr	1869	Kozák Alexandr	1858	Kalkusová Barbora	1868
Janko Jan	1870	NOVOKRAJEV	1900	Kučerová Kařina	1867	Vašková Barbora	1869
Janková Anna	1870	Habeš Josef	1855	Míkoláček Josef	1867	Janík Jan	1869
MÁSLENKA	1899	Tesařová Anastazie	1861	ROHOZNO	1872	VILHELMOVKA	1900
Drnka Alexandr	1862	Vegrichtová Anna	1863	Malý František	1866	Dvořáková Marie	1870
Ponikelská Anna	1868	Strýja Prokop	1864	Vašina Josef	1867	VOLKOV	1870
Vaníková Marie	1868	Příbylová Marie	1865	Vašinová Marie	1867	Sobotová Kateřina	1860
Tachnová Zofie	1869	Zajícová Marie	1865	Malá Rozálie	1870	Borovský František	1861
MILUŠE	1872	Hrdizilová Marie	1866	ROVNO		Štorková Anna	1861
Pichrt Richard	1869	Chvalová Marie	1866	Kalachová Terezie	1862	Hons Josef	1862
Jansová Terezie	1870	Šchvolánková Anna	1866	Kalach Josef	1866	Jirkovský Alois	1862
Kopecká Marie	1870	Strýjová Anna	1866	Loužil Václav	1867	Halc František	1865
MIROHOŠT	1869	Koudelíková Anna	1869	Ráže Josef	1870	Hrivičková Alžběta	1865
Blažková Josefa	1860	NOVOSILKY STARÉ a NOVÉ	1970	SELENCINA	1879	Budinská Anna	1866
Prošková Marie	1863	Doležal Karel	1854	Vik Josef	1861	Jirkovská Marie	1867
Kopta Vladimír	1865	Kozáková Anna	1856	SELISKO	1870	Václavík Josef	1867
Průšová Majdalena	1865	Rektorová Anna	1857	Tylichtróvá Anna	1860	Kličeperová Anna	1869
Marie	* 23.7.1866	Svorc Václav	1860	SEMIČUBY	1870	Ledvína Josef	1869
Knopová Marie	1868	Kozáková Františka	1863	Machač Jan	1861	Šimoníková Anastazie	69
Klazarová Anna	1869	Kozáková Anna	1864	Machačová Anna	1864	Šimoníková Marie	1870
MIROTÍN	1902	Janatka Josef	1865	Bulif Jan	1867	VOLNANKA	
Šprinhelová Karolína	1861	Valeš Josef	1865	Novotná Bohumila	1870	Šimonová Štěpánka	1865
Sláma Pavel	1865	Majbrodová Anna	1866	SERGEJEVKA	1894	VIDUMKA	
Matějová Amalie	1869	Kněžáková Aloisie	1867	Mazánková Anna	1868	Zichová Anna	1867
MIZOČ	1877	Valešová Anna	1868	Morávek Josef	1868	VYHADANKA	
Matejková Marie	1870	Rektorová Josefa	1869	SKLÍN KOLONIE	1874	Janeček Antonín	1864
MIZHRNÉ	1868	NIVY Z ČOVSKÉ	1871	Nováková Františka	1863	VYSOKO ČESKÉ	1872
(TICHÁ KOLONIE)		Šimek František	1862	Briksa Josef	1870	Hriněvská Věra	1865
Tichý Vinkenty	1866	Dresler Josef	1869	SKLÍN YES		ZAHORSTĚ	
Trosmannová Anna	1868	OKOLEJ	1880	Burianek Jiří	1862	Lohtáková Anna	1866
MOLDAVA I	1884	Hirmela Josef	1870	SOFIEVKA	1899	ZÁLESÍ	1870
Husák Karel	1861	Šadek Vasil	1870	Heryšová Barbora	1861	Bečan Antonín	1867
Svoboda Manuel	1863	Andresová Marie	1870	Vitovský Ferdinand	1861	Matouchová Marie	1867
Černochorská Barbor.	1865	OLŠANKA	1874	Bartoš Josef	1862	Stránský Teodor	1868
Šimsová Marie	1868	Valešová Aloisie	1857	Prošek Vladimír	1863	Bečanová Anna	1869
Černochorský Josef	1868	Suchá Františka	1868	Houška Josef	1867	Němec Jan	1870
Krejčík Alexandr	1868	Laučman Vladimír	1869	Lněničková-Taušová	1868	Vozenílková Marie	1870
Svobodová Viktorie	1868	Radomská Marie	1870	Elžběta	1868	ZAVIDOV	1901
MOLDAVA II		Svoboda Jaroslav	1870	Lněničková-Skopalová		Hoták Josef	1864
Doležalová Barbora	1861	OMELANIK		Anna	1869	Ráže-ová Antonína	1867
Borysová Anna	1864	Bazinská Emilie	1869	Macková Emilie	1869	Kvejsarová Anna	1870
Štanhoferá Barbora	1864	OSTROV	1872	Bednár Jan	1870	Pražner Václav	1870
Moravcová Anna	1868	Kvapilová Anna	1869	Cimer Alexandr	1870	ZAVOROTJE	
Babák František	1860	OZERANY ůj.Luck	1888	Urbanová Anna	1870	Končická Anna	1869
Šulfovský Jan	1870	Čurdová Marie	1867	STRAKLKOV	1876	ZBOROV	
Tesařová Olga	1870	Ouzská Růžena	1870	Krumholz Josef	1861	Riha Antonín	1857
MOSKOVŠTINA	1870	Rys Václav	1870	Srbová Anna	1862	ZDOLBUNOV	
Špatenková Anna	1862	Sedláčková Barbora	1870	Doubravová Pavla	1866	Rehounková Marie	1860
Šrámková Ottilie	1866	Tomán Martin	1870	Končický Josef	1866	Němec Jan	1863
Zedník Leonid	1866	PLECHOVÁ	1873	Pichrtová Zofie	1868	Glaichová Marie	1866
Kučera Josef	1869	Vrba Václav	1868	Bílková Anna	1869	Drobná Antonína	1868
Zedníková Antonie	1870	Ent Josef	1869	Procházková Anna	1870	Břečková Anna	1866
MOŠTĚNICE	1870	FLOSKA	1870	ŠESTÁKOV		Procházková Olga	1869
Rajm Antonín	1868	Sindelář Jan	1869	Hoták Tomáš	1869	ZIKMUNDOVKA	
MSTĚŠÍN	1870	Rážová Marie	1870	ŠPAKOV	1871	Divišová Kateřina	1867
Zajíčková Barbora	1869	PODCURKOV	1868	Havličková Kateřina	1852	Alblová Marie	1869
NIVA HUBIŇSKÁ	1870	BOHUSLAVOVA Veronyka	1861	Mrázová Kateřina	1858	Albi Josef	1870
Durková Anna	1862	Duhová Marie	1861	Dvořáková Albertina	1865	Radoušová Anna	1870
Tvrý Ignác	1862	Macounová Emilie	1868	Hašierová Růžena	1866	ZITOMÍR	
Tvrý Emilie	1862	PODHÁJCE	1868	Zeman Josef	1870	Sekáčová Marie	1865
Smrčková Marie	1863	Zedníková Marie	1870	TEREŠOV	1893	Kohoutová Olga	1867
Charouzková Alžběta	1865			Ledvinová Marie	1856	Kubičková Vajvara	1868
Barešová Anna	1868			Havlík Petr	1869	Kouřilová Bětulína	1870
Bubeníková Antonie	1870					Scinská Marie	1870